

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 251.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000187600/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Tilio fik den Fornærmelse, at Herolden selv satte nogen Pris paa Doktor Martin. Men det vidste han dog ikke. — Han bukkede, ja, knælede til Afsked for Herolden, som om denne kunde være Kejseren selv, — og skyndte sig bort.

Han følte sig langt mere opmuntret efter dette Besøg, end der egentlig var nogen Grund til, — da han dog ikke havde faaet andet at vide, end at der vilde gaa nogle Dage, inden Doktor Martin rejste. Men det var nu alligevel een Vanskelighed eller Fare — dette Besøg — som han var sluppen uskadet igjennem, skjønt det for ganske kort siden havde staaet for ham som noget næsten uoverkommeligt.

Nu var han fast bestemt paa, at han vilde tale med Doktor Martin selv allerede i Morgen den Dag. Det havde han aldrig gjort før; men han kjendte da mange Studenter, som havde talt med Doktoren, og han havde været meget venlig imod dem.

Men det var jo nok troligt, at Doktor Martin ikke havde megen Tid i disse Dage lige før Afrejsen.

Tilio gik op i det sorte Kloster næste Dags Formiddag, og traf Wolf Sieberger paa Gangen udenfor Doktor Martins Celle.

Han spurgte, om han kunde faa Doktoren i Tale.

»Hvem er Du? Er Du Student?« spurgte Wolf, der stod og behandlede en lille Tranlampe som nok skulde renses.

Nej, han var Baccalaureus i Filosofien.

»Ja, ja, — men I er alligevel en ung Mand. Saa kan I vist lige saa godt, eller bedre, tale med mig. Sagen er den —«

Nej, Tilio maatte tale med —

»Sagen er den, at jeg er selv Baccalaureus i Filosofien — *saa godt som.*«

»Hvad vil det sige: saa godt som?«

»Ja, det er en lang Historie: Sagen er den, at Doktor Andreas gav mig en større Karakter i Dialektiken, end jeg selv mente jeg havde fortjent. Og den vilde jeg ikke tage imod. For saadan er jeg nu —«

»Ja, det maa jeg høre siden. — Er Doktor Martin dérinde?« Han pegede paa Døren til Cellen.

»Det er han ganske vist. Men —«

Tilio havde allerede banket, og der lød indenfor et: »Ja, kom blot!«

Doktor Martin sad ved et lille Bord dérinde og skrev. Han saae hurtigt op mod den Indtrædende, og skrev saa videre.